ἀλήθεια οἱ ἀρχαῖοι! Σ' ὅποιον μᾶς κατηγυρήσει γιὰ τὰ τωρινά, παρουσιάζουμε μεῖς τοὺς μακαρίτηδες, κ' ἔτσι δένουμε γιὰ πάντα τὸ γάϊδαρο! Αὐτὴ εἶν' ἡ καθημερνὴ κ' ἡ ἐπίσημη πολιτική μας. Ταχτικὴ ποὺ δείχνει ἀκόμα περσότερο τὴν ἀναιμία μας. Γιατί ἂν παραδεχτοῦμε, πράμα ποὺ δέχεται πολλὲς ἀμφισβήτησες, πὼς εἴμαστε κατ' εὐτεῖαν ἀπόγονοι ἀπὸ κείνους, γιὰ ποιό λόγο νὰ μὴν παραδεχτοῦμε πὼς εἴμαστε ἀπόγονοι *ἐκφυλισμένοι*. Διάβολε! Περάσαν κοντὰ δυόμισι χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ λάμψαν ἐκεῖνοι. Γίνανε στὸ μεταξὺ ἔκρηξες ἀπὸ ἡφαίστεια, στερέψανε ποτάμια, φαγώθηκαν παράλια, βουλιάξαν νησιά, ποῦ ξέρεις! μπορεῖ νὰ πῆρε τ' ἀναθεματισμένο ριζικὸ καὶ τὴ φυλή μας!

Ἐνόσω λοιπὸν ὁ κ. Π. δὲ μᾶς δείχνει καθαρὰ καὶ ξάστερα τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δημιουργήσαμε τὰ τελευταῖα τοῦτα χρόνια, ἢ τουλάχιστο τὰ *ζωτικὰ σπέρματα* πού χουμε μέσα μας, μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νἀμφισβητῶ τὰ λόγια του γιὰ τὴ ζωτικότητα τῆς φυλῆς μας. Ἐνόσω δὲ μᾶς δείχνει κάτι βαθύτερο καὶ διαρκέστερο ἀπὸ τὰ καλαμπούρια καὶ τὴ φιλοσοφία τῆς ἀδιαφορίας, ποὺ χαραχτηρίζει κάθε Ρωμιό, καὶ ποὺ εἶναι ἴσως ἱκανὴ νὰ ἐνθουσιάσῃ ἕνα ποιητή, ποὺ βρίσκεται στὸ πρῶτο στάδιο τοῦ ρωμαντισμοῦ του, μὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ σὲ μιὰ κοινωνία μὲ αἷμα καὶ μὲ ὄρεξη γιὰ πρᾶξη, θὰ μοῦ ἐπιτρέπῃ νἀμφιβάλλω στὴν ἐξυπνάδα τῆς φυλῆς μας.

Καὶ παριστάνοντας ὁ κ. Π. τὴν Εὐρώπη γερασμένη τώρα, καὶ μὲ σάπιο φιλοσοφικὸ σύστημα στὸ βίο της, κ' ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες ζωτική, γερὴ φυλή, ἔρχεται σὲ ἀντίφαση στὰ λογικὰ συμπεράσματά του. Γιατί ἂν παραδεχτοῦμε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς εἴμαστε ἡ περίφημη αὐτὴ φυλὴ ποὺ φαντάζεται, ἀναγκαστικῶς γιὰ ν' ἀνκπτυχτοῦμε, θἀκολουθήσουμε δυὸ εἰδῶν μονάχα δρόμους. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ δρόμος ποὺ ἀκολούθησε καὶ ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός, τῆς οἰκονομικῆς ἐξέλιξης. Κι' ἀκολουθῶντας τὸ δρόμο τοῦτο, θὰ φτάσουμε στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται τώρα ἡ Εὐρώπη. Δηλ. στὸ σάπιο ὑλιστικὸ σύστημα, κατὰ τὸν κ. Π. Γιὰ νὰ φτάσουμε λοιπὸν σὲ τέτοιο σημεῖο, θὰ πῇ πὼς δὲν εἴμαστε ζωτικότεροι ἀπὸ κείνους. ("Ἡ μήπως" τυχὸν νομίζει ὁ κ. Π. πὼς ἡ Εὐρώπη πρὶν ἀπὸ διακόσια χρόνια δὲ βρισκόταν στὴν ἴδια κατάσταση μὲ μᾶς;) Ὁ δὲ ἄλλος δρόμος εἶναι τὸ ξαναγύρισμα πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τὸ φεουδαλικὸ σύστημα. Κακὸ καὶ ψυχρὸ σύστημα, ὅπως τουλάχιστο μᾶς ἐπιτρέπουν νὰν τὸ κρίνουμε οἱ τωρινές μας γνώσεις. Τρίτο δρόμο δὲν ξέρω δυστυχῶς ἐγὼ κανένα. Ἂν τυχὸν ξέρῃ ὁ κ. Π., θὰν τοῦ χρωστᾶμε χάρη κ' ἐγώ, κι' ὅλος ὁ κόσμος μαζύ μου, ἂν μᾶς τὸν φανερώσῃ. Ξέρεις τί θὰ πῇ, ἀδερφέ, νἀκολουθήσουμε δρόμο καινούργιο, ποὺ νὰ μὴ μᾶς φέρῃ στὴ σαπίλα ποὺ βρίσκεται ἡ Εὐρώπη τώρα! Τί ἄλλο καλλίτερο μπορούμε νὰ εὐκηθοῦμε!

Ἐτοῦτα εἶχα νὰ σημειώσω σ' ἕνα ὡρισμένο κομμάτι τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Πουλημένου. Μὲ τὸ νὰ θέλω ὅμως νὰ δείξω πὼς ἡ φυλή μας δὲν ἔχει φανερώσει πουθενὰ ἀκόμα τὰ σπέρματα τῆς ζωτικότητας καὶ τῆς ἐξυπνάδας, πού, κάπως αὐθαίρετα, θέλει νὰν τῆς κολλήσῃ ὁ κ Π. κ' οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ὁμοφύλους μας μαζύ του, δὲ διώχνω ἀπὸ τὴ σκέψη μου τὴν ἰδέα, κι' ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὴν ἐλπίδα, πὼς μποροῦν ὅλα νὰ διορθωθοῦν. Κ' ἐπειδὴ παρκδέχουμαι κατὰ γράμμα τὸ σύστημα τοῦ Σκληροῦ, πιστεύω πὼς ἡ αἰτία τῆς στασιμότητας βρίσκεται στὸν ψευτοφεουδαλικὸ ἰδεαλισμὸ τῆς πλουτοκρατίας μας, καὶ εἶμαι, ὅπως κ' ἐκεῖνος, τῆς ἰδέας, πὼς μόνο τότε θὰ κατορθώσουμε νὰ δώσουμε μιὰ κίνηση στὴ σταματισμένη μηχανή μας, ἅμα σπάσουμε τὰ εἴδωλα μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς θρέφει ἡ κυριαρχοῦσα τάξη, δημιουργῶντας δυνατὴ ἀντιπολίτευση ἀπὸ τὶς τάξες τοῦ λαοῦ. Στὸ μεταξὺ ὅμως πρέπει, οἱ λίγοι ἐμεῖς τουλάχιστο, νὰ πετάξουμε τὴ σκουριὰ τῶν περασμένων ἰδεῶν, καὶ νὰ μὴν ἡσυχάζουμε μὲ τὴν πεποίθηση πὼς εἴμαστε ἡ ζωτικότερη φυλὴ τοῦ κόσμου, ὀνειρευούμενοι στὴν ὁρμὴ τῆς φαντασίας μας πὼς θὰ ἀνέλθωμεν τὰς οὐρανοτόξους τοῦ οὐρανοῦ ἀψίδας, ἐν αἷς ἀετοὶ καὶ κεραυνοὶ δολιχοδρομοῦσι, κραταιῶντας στὸ ἕνα χέρι τὸν Πλάτωνα, στὸ ἄλλο τὸ Εὐαγγέλιο....καὶ στὸ ἄλλο τὸ ξῖφος!

ΦΩΤΟΣ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Μετεφέρθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου 43 ἐντὸς τοῦ Χρυσοῦ Οἴκου (Maison Dorés) **τοῦ μεγάλου Κατοπτροποιείου τοῦ κ. Α. Π. Εὐαγγέλου, ἔναντι Στοᾶς Ἀρσακείου.**

Τὸ σόϊ τοῦ Κρανιὰ δὲν ἦταν ντόπιο βέβαια στὴν πόλη κοντὰ στὸν ποταμό, μὰ πάλι οὔτε κι ὁλότελα ἄγνωστο. Ἡ ἀργατιὰ ποὺ ξεχείμαζε στὸν κάμπο καὶ δὲν ἔπαψε νὰ προσκυνάη πάντα τὴν αὐλόπορτα τῆς κούλιας, ἦταν τὸ πιὸ τρανό του στήριγμα κ' οἰκόσημο, ποὺ κι ἀρχοντιὰ καὶ πλέμπα ἐδῶ στὴν πόλη δὲ μποροῦσαν νὰ μὴν τὸ σεβαστοῦν. Καὶ πράγματι ὁ Θώμος Κρανιὰς δὲν εἶχε ἄδικο νὰ βασίζεται σ' αὐτό. Ἡ γυναικαδέρφη ποὺ ἔμεινε μὲ τάρφανά του δὲν εἶχε λόγο νὰ νοστκλγήσῃ τὶς τιμὲς καὶ τὶς κομματικὲς φροντίδες, ποὺ ἄφησε πίσω στὸ χωριό. Οὔτε ἡ παλιόκαπα τοῦ τόπου της, οὔτε οἱ προεστὲς τῆς πόλης κοντὰ στὸν ποταμὸ τὴν παράτησαν μοναχὴ στὴ θλίψη της. Οἱ ἐνιά, οἱ σαράντα, τὸ ξάμηνο τῆς ἐπαρχίνας μοιρολογήθηκαν ἀπ' τὶς καλλίτερες νοικοκυρὲς τοῦ τόπου, καμιὰ δὲν ἔλειψε νὰ μὴ συλλυπηθῇ καὶ νὰ παρηγορήσῃ μὲ τὴ συνοδιά της τὴν κούλια τάκροποτάμου. Κι ὅσο γιὰ τὴν καθημερνὴ ζωή, ἡ κούλια σὰ νάλλαξε κυρὰ μονάχα καὶ μπερντὲδες στὰ παράθυρά της (βάφτηκαν μαῦροι γιὰ τὸ πένθος τῆς μακαρίτισας;), ὅλα τἄλλα συνέχισαν τὸ συνηθισμένο δρόμο τους. Ἡ σούπα δὲν ἔπαψε νὰ κόβεται μὲ τὶς ἀγουρίδες τῆς κληματαριᾶς, ὁ Γεσίλας νὰ κυνηγάη τὰ τσόνια μὲ τὴ σκάστρα του κ' οἱ ἀδερφὲς του, ἡ Μαριὼ κ' ἡ Κούλα, νὰ μὴ μαζώνωνται ἀπ' τὴν ἀκροποταμιά. Τόσο λίγο ἀλλάζει τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τριγυρὼ του ἕνα ἄτομο ποὺ χάνετ' ἄξαφνα ἀπ' τὴ μέση, ἔστω κι ἂν αὐτὸ εἶναι ἡ μάννα σ' ἕνα σπίτι. Αἴσθημα θλιβερὸ γιὰ τὸ θνητό, ὡς τόσο μοιραῖος νόμος.

Μονάχα γιὰ τὴ Φρόσω σὰ νάλλαξε ἡ ζωὴ τὸ δρόμο της. Μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν πάνε τάρφανά μαζί μὲ τὸν πατέρα, ἦρθε κάπως ἡ καρδιὰ στὸν τόπο της. Κονσὰ στὴ στέρηση τῆς μάννας νὰ χωρίζονταν κι ἀπ' τὸν ἀγαπημένο δὲ θὰ τὸ φτοροῦσε. Μὲ τὴ μαύρη φορεσιά, μὲ τὴ χλωμάδα τῆς ἀρφανιᾶς ἔπιζε τώρα θὰ τὸν ἀποτρέλλαινε, θὰ τὸν ἀνάγκαζε νὰ δώσῃ γλήγορα ἕνα τέλος. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴ βλέπῃ τώρα ἐκείνος; Ὁ περίπατος τῆς κόπηκε καί, πρὶν χρονιάσ' ἡ μάννα, δὲ μπορεῖ νὰ βγαίνῃ στὸ παράθυρο· δὲν κάνει γιὰ τὸν κόσμο. Ὅ,τι κάμῃ μοναχὰ τὸ βράδυ στὴν αὐλόπορτα κλεφτά, μὲ φόβο καὶ μὲ τρόμο μὴ μυριστῇ ἡ θειὰ τίποτα ἢ μὴν τὴν πάρῃ τὸ μάτι τῆς γειτονιᾶς. Μὰ τέλος δὲν εἶναι ἡ φτώχια μοναχὰ ποὺ βρίσκει τέχνες στὴν ἀνάγκη της, ἔχει κ' ἡ ἀγάπη τοὺς δικούς της τρόπους. Ἡ θειὰ ἀγαπάει τὴ νοικοκυροσύνη ὄχι λιγότερο ἀπ' τὴ μάννα· ἡ δουλιὰ ντροπὴ δὲν

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 5.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ. 7
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (2 δρ. τὴν τριμηνία) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἢ δὲ στέλλει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλή, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδεροδρόμου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ὁ σκυλοκαυγάς — Ὀνόματα ποὺ νοικιάζουνται — Κάτι δικά μας — Ὁ «Γήταυρος».

ΚΑΛΑ *τὴν ἔπαθε ὁ κ Χατζηδάκης. Τοῦ ἄξιζε Βγαίνουν τώρα καὶ τονὲ βριζουν καὶ οἱ δικοί του, οἱ καθαρευουσιάνοι (κοίταξε καὶ «Ἀθῆναι» 4 τοῦ Γενάρη, σελ. 1, στήλ. 1) καὶ τονὲ λὲν προδότη καὶ σλαβόφιλο καὶ ζητὰν τὴν πάψη του ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο γιατί, λέει, διαφέντεψε μὲ τὴν ὑπογραφή του τὸ ἄρθρο τοῦ Βιλαμόβιτζ, τοῦ σλαβοπουλημένου κτλ. Κάτου ἀπ' ὅλα αὐτὰ κρύβεται κάποιος δάχτυλος Μιστριώτικος. Κι' ὁ δάχτυλος αὐτός, ὁ ὄχι καὶ τόσο πατριωτικός, ἔτσι ἔπρεπε νὰ φερθεῖ τούτη τὴ φορὰ κ' ἔτσι φέρνεται. Μιστριωτικώτατα καὶ Χατζηδακικώτατα.*

Καὶ *ξηγιούμαστε Ὁ Χατζηδάκης καὶ πέρσι καὶ πρόπερσι, ὅτα βριζύτανε ἄτιμα κι ἄναντρα ὁ Ψυχάρης, ὁ Κρουμπάχερ καὶ τόσοι ἄλλοι σοφοὶ ἄντρες, δικοί μας καὶ ξένοι, στάθηκε στὸ πλευρὸ τοῦ Μιστριώτη καὶ ἢ σωπαίνοντας ἢ χαμογελώντας καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι του ἐπιδοκιμαστικά, ἄφινε νὰ πιστεύεται πὼς ὅσες ἀνοησίες λέει ἢ γράφει ὁ Μιστριώτης, τὶς ὑπογράφει καὶ ἡ ἀφεντιά του, σὰν κοπέλι καὶ θαμαστής του Φέτος, στὴ γελοία Μιστριωτικὴ ἐπίθεση κατὰ τοῦ μεγάλου Βιλαμόβιτζ, ξέχασε ὁ Χατζηδάκης τὰ προσωπικά, θυμήθηκε πὼς εἶναι ἐπιστήμονας καὶ βγῆκε, σὰν ἐπιστήμονας, νὰ ρήξει τὴν ἄτιμη καὶ γελοία συκοφαντία καὶ ν' ἀποδείξῃ πὼς ὁ Βιλαμόβιτζ ὄχι μονάχα μισέλληνας δὲν εἶναι, μὰ τὸ ἐναντίο, εἶναι φιλέλληνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἀγνοὺς καὶ φανατικούς.*

Κι ὁ Μιστριώτης χόλιασε, καὶ μ' ὅλο του τὸ δίκιο, κ' ἔγραψε, ἢ ἔβαλε τὰ κοπέλια του καὶ γράψανε (Γαρδίκηδες,